

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

ΣΥΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

της 12ης Μαρτίου 2014

για μια νέα προσέγγιση για την επιχειρηματική αποτυχία και την αφερεγγυότητα

(Κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ)

(2014/135/ΕΕ)

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ,

Έχοντας υπόψη τη Συνθήκη για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και ιδίως το άρθρο 292,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

- (1) Στόχος της παρούσας σύστασης είναι καταρχάς να διασφαλίσει ότι οι βιώσιμες επιχειρήσεις που αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσχέρειες, οπουδήποτε και αν είναι εγκατεστημένες μέσα στην Ένωση, έχουν πρόσβαση σε εθνικά πλαίσια αφερεγγυότητας που τους παρέχουν τη δυνατότητα να αναδιάρθρουν σε πρώιμο στάδιο με σκοπό να αποτραπεί η αφερεγγυότητά τους, και, κατ' επέκταση, να μεγιστοποιήσει τη συνολική αξία για τους πιστωτές, τους εργαζομένους, τους ιδιοκτήτες και την οικονομία στο σύνολό της. Η σύσταση στοχεύει επίσης στην παροχή δεύτερης ευκαιρίας στους έντιμους πτωχεύσαντες επιχειρηματίες σε ολόκληρη την Ένωση.
- (2) Οι εθνικοί κανόνες περί αφερεγγυότητας διαφέρουν σημαντικά ως προς το φάσμα των διαδικασιών που τίθενται στη διάθεση των οφειλετών που αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσχέρειες για την αναδιάρθρωση της επιχείρησής τους. Ορισμένα κράτη μέλη διαθέτουν περιορισμένο φάσμα διαδικασιών, με αποτέλεσμα να υπάρχει δυνατότητα αναδιάρθρωσης των επιχειρήσεων μόνο σε σχετικά όψιμο στάδιο, στο πλαίσιο επίσημων διαδικασιών αφερεγγυότητας. Σε άλλα κράτη μέλη, η αναδιάρθρωση είναι εφικτή σε περισσότερο πρώιμο στάδιο, αλλά οι διαθέσιμες διαδικασίες δεν είναι τόσο αποτελεσματικές όσο θα μπορούσαν να είναι ή περιλαμβάνουν ποικίλων βαθμών διατυπώσεις, ιδίως όσον αφορά τη χρήση εξωδικαστικών διαδικασιών.
- (3) Παρομοίως, οι εθνικοί κανόνες που παρέχουν στους επιχειρηματίες μια δεύτερη ευκαιρία, ιδίως απαλλάσσοντάς τους από τα χρέη με τα οποία έχουν επιβαρυνθεί κατά τη διάρκεια της άσκησης της επιχειρηματικής τους δραστηριότητας, ποικίλλουν όσον αφορά τη διάρκεια της περιόδου απαλλαγής και τις προϋποθέσεις χορήγησης απαλλαγής.
- (4) Οι αποκλίσεις μεταξύ των εθνικών πλαισίων αναδιάρθρωσης και μεταξύ των εθνικών κανόνων που παρέχουν μια δεύτερη ευκαιρία σε έντιμους επιχειρηματίες έχουν ως αποτέλεσμα

την αύξηση του κόστους και της αβεβαιότητας κατά την αξιολόγηση των κινδύνων επένδυσης σε άλλο κράτος μέλος, κατακερματίζουν τους όρους πρόσβασης σε πιστώσεις και συνεπάγονται διαφορετικά ποσοστά ανάκτησης για τους πιστωτές. Δυσχεραίνουν τον σχεδιασμό και την έγκριση συνεκτικών σχεδίων αναδιάρθρωσης για τους διασυννοριακούς ομίλους εταιρειών. Γενικότερα, οι αποκλίσεις ενδέχεται να λειτουργούν ως αντικίνητρα για τις εταιρείες που επιθυμούν να εγκατασταθούν σε άλλα κράτη μέλη.

- (5) Ο κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1346/2000 του Συμβουλίου⁽¹⁾ αφορά μόνο θέματα δικαιοδοσίας, αναγνώρισης και εκτέλεσης, εφαρμοστέου δικαίου και συνεργασίας σε διασυννοριακές διαδικασίες αφερεγγυότητας. Η πρόταση της Επιτροπής για την τροποποίηση του εν λόγω κανονισμού⁽²⁾ αναμένεται να επεκτείνει το πεδίο εφαρμογής του κανονισμού στις προληπτικές διαδικασίες που προωθούν τη διάσωση των οικονομικά βιώσιμων οφειλετών και παρέχουν μια δεύτερη ευκαιρία στους επιχειρηματίες. Ωστόσο, με την προτεινόμενη τροποποίηση δεν αντιμετωπίζονται οι αποκλίσεις μεταξύ των διαδικασιών αυτών που προβλέπονται στο εθνικό δίκαιο.
- (6) Στις 15 Νοεμβρίου 2011 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εξέδωσε ψήφισμα⁽³⁾ σχετικά με τις διαδικασίες αφερεγγυότητας. Αυτό περιλάμβανε συστάσεις για την εναρμόνιση συγκεκριμένων πτυχών της εθνικής νομοθεσίας περί αφερεγγυότητας, συμπεριλαμβανομένων των όρων κατάρτισης, των αποτελεσμάτων και του περιεχομένου των σχεδίων αναδιάρθρωσης.
- (7) Στην ανακοίνωσή της σχετικά με την Πράξη II για την Ενιαία Αγορά⁽⁴⁾ της 3ης Οκτωβρίου 2012, η Επιτροπή ανέλαβε ως βασική δράση να εκσυγχρονίσει τους κανόνες της Ένωσης περί αφερεγγυότητας, προκειμένου να διευκολύνει την επιβίωση των επιχειρήσεων και να προσφέρει μια δεύτερη ευκαιρία στους επιχειρηματίες. Για τον σκοπό αυτό, η Επιτροπή ανακοίνωσε ότι θα ανέλυε πώς μπορεί να βελτιωθεί περαιτέρω η αποτελεσματικότητα των εθνικών διατάξεων περί αφερεγγυότητας ώστε να δημιουργηθούν ισοτίμες συνθήκες για τις επιχειρήσεις, τους επιχειρηματίες και τους ιδιώτες εντός της εσωτερικής αγοράς.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) αριθ. 1346/2000 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2000, περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας (ΕΕ L 160 της 30.6.2000, σ. 1).

⁽²⁾ COM(2012) 744 final.

⁽³⁾ Ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου της 15ης Νοεμβρίου 2011 με συστάσεις προς την Επιτροπή σχετικά με τις διαδικασίες αφερεγγυότητας στο πλαίσιο του εταιρικού δικαίου της ΕΕ, P7_TA (2011) 0484.

⁽⁴⁾ COM(2012) 573 final.

- (8) Στην ανακοίνωση της Επιτροπής σχετικά με μια νέα ευρωπαϊκή προσέγγιση για την επιχειρηματική αποτυχία και την αφερεγγυότητα ⁽¹⁾ της 12ης Δεκεμβρίου 2012 επισημαίνονται ορισμένοι τομείς στους οποίους οι διαφορές μεταξύ των εθνικών νομοθεσιών περί αφερεγγυότητας είναι πιθανό να εμποδίζουν τη δημιουργία μιας αποτελεσματικής εσωτερικής αγοράς. Στην ανακοίνωση σημειώνεται ότι η δημιουργία των συνθηκών λειτουργίας επί ίσους όρους σε αυτούς τους τομείς θα οδηγήσει σε μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στα συστήματα των άλλων κρατών μελών για τις εταιρείες, τους επιχειρηματίες και τους ιδιώτες, και επίσης θα βελτιώσει την πρόσβαση στην πίστωση και θα ενθαρρύνει τις επενδύσεις.
- (9) Στις 9 Ιανουαρίου 2013, η Επιτροπή ενέκρινε το πρόγραμμα δράσης για την επιχειρηματικότητα 2020 ⁽²⁾, όπου τα κράτη μέλη καλούνται, μεταξύ άλλων, να μειώσουν, όπου είναι εφικτό, τον χρόνο απαλλαγής και τη διευθέτηση του χρέους για τους έντιμους επιχειρηματίες μετά τη χρεωκοπία σε τρία έτη κατ' ανώτατο όριο το 2013 και να προσφέρουν υπηρεσίες στήριξης σε επιχειρήσεις για την έγκαιρη αναδιάρθρωσή τους, συμβουλές για την πρόληψη της χρεωκοπίας και να στηρίξουν τις ΜΜΕ εν όψει της αναδιάρθρωσης και της επανεκκίνησής τους.
- (10) Αρκετά κράτη μέλη πραγματοποιούν επί του παρόντος αναθεώρηση της εθνικής τους νομοθεσίας περί αφερεγγυότητας, με σκοπό να βελτιώσουν το πλαίσιο διάσωσης των επιχειρήσεων και την παροχή δεύτερης ευκαιρίας στους επιχειρηματίες. Συνεπώς, είναι σκόπιμο να ενθαρρυνθεί η συνοχή στις συγκεκριμένες και σε οποιοδήποτε παρόμοιες μελλοντικές εθνικές πρωτοβουλίες, προκειμένου να ενισχυθεί η λειτουργία της εσωτερικής αγοράς.
- (11) Είναι απαραίτητο να ενθαρρυνθεί η αύξηση της συνοχής μεταξύ των εθνικών νομικών πλαισίων περί αφερεγγυότητας προκειμένου να μειωθούν οι αποκλίσεις και η αναποτελεσματικότητα που παρεμποδίζουν την έγκαιρη αναδιάρθρωση των βιώσιμων επιχειρήσεων με οικονομικές δυσχέρειες και τη δυνατότητα παροχής δεύτερης ευκαιρίας στους έντιμους επιχειρηματίες, καθώς και για να ελαττωθεί κατά τον τρόπο αυτό το κόστος της αναδιάρθρωσης τόσο για τους οφειλότες όσο και για τους πιστωτές. Η μεγαλύτερη συνοχή και η αυξημένη αποτελεσματικότητα των εν λόγω εθνικών κανόνων περί αφερεγγυότητας θα μεγιστοποιήσει τις αποδόσεις για όλα τα είδη πιστωτών και επενδυτών και θα ενθαρρύνει τις διασυννοιακές επενδύσεις. Η μεγαλύτερη συνοχή θα διευκολύνει επίσης την αναδιάρθρωση ομίλων εταιρειών, ανεξαρτήτως του τόπου εγκατάστασης των μελών του ομίλου εντός της Ένωσης.
- (12) Επιπλέον, η εξάλειψη των εμποδίων όσον αφορά την αποτελεσματική αναδιάρθρωση των βιώσιμων εταιρειών που αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσχέρειες συμβάλλει στη διάσωση θέσεων εργασίας και επίσης αποβαίνει προς όφελος της ευρύτερης οικονομίας. Η διευκόλυνση της πρόσβασης των επιχειρηματιών σε μια δεύτερη ευκαιρία μπορεί επίσης να οδηγήσει σε υψηλότερα ποσοστά αυτοαπασχόλησης στα κράτη μέλη. Εξάλλου, τα αποτελεσματικά πλαίσια αφερεγγυότητας θα παρέχουν καλύτερη αξιολόγηση των κινδύνων που ενέχουν οι αποφάσεις χορήγησης και λήψης δανείων και θα εξομαλύνουν την προσαρμογή των υπερχρεωμένων εταιρειών, ελαχιστοποιώντας το κοινωνικό και οικονομικό κόστος που συνεπάγεται η διαδικασία απομόχλευσής τους.
- (13) Οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις θα επωφεληθούν από μια συνεκτικότερη προσέγγιση σε επίπεδο Ένωσης, καθώς δεν διαθέτουν τους απαιτούμενους πόρους για να αντεπεξέλθουν στο υψηλό κόστος της αναδιάρθρωσης και να αξιοποιήσουν τις αποτελεσματικότερες διαδικασίες αναδιάρθρωσης σε ορισμένα κράτη μέλη.
- (14) Ένα αποτελεσματικό πλαίσιο αναδιάρθρωσης για τις βιώσιμες επιχειρήσεις θα κομίσει οφέλη και στις φορολογικές αρχές. Κατά την εφαρμογή της παρούσας σύστασης, τα κράτη μέλη θα πρέπει να μπορούν να λαμβάνουν κατάλληλα μέτρα για τη διασφάλιση της είσπραξης και της απόδοσης των φορολογικών εσόδων, τηρώντας τις γενικές αρχές της φορολογικής δικαιοσύνης, καθώς και να λαμβάνουν αποτελεσματικά μέτρα σε περιπτώσεις απάτης, φοροδιαφυγής ή κατάχρησης.
- (15) Είναι σκόπιμο να εξαιρεθούν από το πεδίο εφαρμογής της παρούσας σύστασης οι ασφαλιστικές επιχειρήσεις, τα πιστωτικά ιδρύματα, οι εταιρείες επενδύσεων και οι οργανισμοί συλλογικών επενδύσεων, οι κεντρικοί αντισυμβαλλόμενοι, τα κεντρικά αποθετήρια τίτλων και λοιπά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα που υπόκεινται σε ειδικά πλαίσια ανάκαμψης και εξυγίανσης, στο πλαίσιο των οποίων οι εθνικές αρχές ελέγχου διαθέτουν ευρείες εξουσίες παρέμβασης. Παρότι η υπερχρέωση και η πτώχευση των καταναλωτών επίσης δεν καλύπτονται από το πεδίο εφαρμογής της παρούσας σύστασης, τα κράτη μέλη καλούνται να διερευνήσουν τη δυνατότητα εφαρμογής αυτών των συστάσεων και στους καταναλωτές, καθώς ορισμένες από τις αρχές που διατυπώνονται στην παρούσα σύσταση ενδέχεται να ισχύουν και για αυτούς.
- (16) Ένα πλαίσιο αναδιάρθρωσης πρέπει να προσφέρει στους οφειλότες τη δυνατότητα να αντιμετωπίζουν τις οικονομικές τους δυσχέρειες σε πρώιμο στάδιο, όταν μπορεί να αποτραπεί η αφερεγγυότητά τους και να εξασφαλιστεί η συνέχιση της επιχειρηματικής τους δραστηριότητας. Ωστόσο, για την αποφυγή κάθε πιθανού κινδύνου κακής χρήσης της διαδικασίας, οι οικονομικές δυσχέρειες του οφειλέτη πρέπει να είναι πιθανό να οδηγήσουν στην αφερεγγυότητά του και το σχέδιο αναδιάρθρωσης πρέπει να είναι ικανό να αποτρέψει την αφερεγγυότητα του οφειλέτη και να εξασφαλίσει τη βιωσιμότητα της επιχείρησης.
- (17) Προκειμένου να προαχθεί η αποτελεσματικότητα και να μειωθούν οι καθυστερήσεις και το κόστος, τα εθνικά πλαίσια προληπτικής αναδιάρθρωσης θα πρέπει να περιλαμβάνουν ευέλικτες διαδικασίες που περιορίζουν τις δικαστικές διατυπώσεις στις απολύτως απαραίτητες και αναλογικές για τη διασφάλιση των συμφερόντων των πιστωτών και των λοιπών ενδιαφερόμενων μερών που είναι πιθανό να επηρεαστούν. Για παράδειγμα, προκειμένου να αποφευχθούν οι περιττές δαπάνες και να αντικατοπτριστεί ο έγκαιρος χαρακτήρας της διαδικασίας, οι οφειλότες θα πρέπει να διατηρούν καταρχήν τον έλεγχο των περιουσιακών τους στοιχείων και ο διορισμός μεσολαβητή ή επόπτη δεν θα πρέπει να είναι υποχρεωτικός, αλλά να γίνεται κατά περίπτωση.

⁽¹⁾ COM(2012) 742 final.

⁽²⁾ COM(2012) 795 final.

- (18) Ο οφειλέτης θα πρέπει να έχει τη δυνατότητα να ζητήσει από το δικαστήριο αναστολή των ατομικών πράξεων επιβολής και διακοπή των διαδικασιών αφερεγγυότητας που έχουν κινηθεί κατόπιν αιτήματος πιστωτών, όταν οι πράξεις αυτές ενδέχεται να επηρεάσουν αρνητικά τις διαπραγματεύσεις και να υπονομεύσουν τις προοπτικές αναδιάρθρωσης της επιχείρησης του οφειλέτη. Ωστόσο, προκειμένου να εξασφαλιστεί δικαιοί ισορροπία μεταξύ των δικαιωμάτων του οφειλέτη και των πιστωτών, και λαμβάνοντας υπόψη την εμπειρία των πρόσφατων μεταρρυθμίσεων στα κράτη μέλη, η αναστολή θα πρέπει να χορηγείται αρχικά για περίοδο που δεν υπερβαίνει τους τέσσερις μήνες.
- (19) Η δικαστική επικύρωση ενός σχεδίου αναδιάρθρωσης είναι απαραίτητη για να διασφαλιστεί ότι ο περιορισμός των δικαιωμάτων των πιστωτών είναι ανάλογος προς τα οφέλη της αναδιάρθρωσης και ότι οι πιστωτές έχουν πρόσβαση σε πραγματική προσφυγή, με πλήρη συμμόρφωση με την επιχειρηματική ελευθερία και με το δικαίωμα ιδιοκτησίας όπως κατοχυρώνονται στον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το δικαστήριο θα πρέπει, συνεπώς, να απορρίπτει ένα σχέδιο, όταν είναι πιθανό η επιχειρούμενη αναδιάρθρωση να μειώσει τα δικαιώματα των διαφωνούντων πιστωτών σε ποσό μικρότερο αυτού που εύλογα θα ανέμεναν να λάβουν εάν δεν γινόταν η αναδιάρθρωση της επιχείρησης του οφειλέτη.
- (20) Οι επιπτώσεις της πτώχευσης, ιδίως ο κοινωνικός στιγματισμός, οι νομικές συνέπειες και η συνεχιζόμενη αδυναμία αποπληρωμής των χρεών αποτελούν σημαντικά αντικίνητρα για τους επιχειρηματίες που επιθυμούν να συστήσουν επιχείρηση ή να αξιοποιήσουν μια δεύτερη ευκαιρία, έστω και αν τα στοιχεία δείχνουν ότι οι επιχειρηματίες που έχουν πτωχεύσει έχουν περισσότερες πιθανότητες να επιτύχουν στη δεύτερη απόπειρά τους. Θα πρέπει επομένως να ληφθούν μέτρα για τη μείωση των αρνητικών επιπτώσεων της πτώχευσης στους επιχειρηματίες, προβλέποντας πλήρη απαλλαγή από τα χρέη μετά από μια μέγιστη χρονική περίοδο,

γ) στην εξάλειψη των δυσχερειών όσον αφορά την αναδιάρθρωση διασυννοριακών ομίλων εταιρειών.

3. Η παρούσα σύσταση προβλέπει ελάχιστα πρότυπα για:

- α) τα πλαίσια προληπτικής αναδιάρθρωσης· και
β) την απαλλαγή των πτωχευσάντων επιχειρηματιών από χρέη.

4. Κατά την εφαρμογή της παρούσας σύστασης, τα κράτη μέλη θα πρέπει να μπορούν να λαμβάνουν κατάλληλα και αποτελεσματικά μέτρα για να εξασφαλίζουν την επιβολή των φόρων, ιδίως σε περιπτώσεις απάτης, φοροδιαφυγής ή κατάχρησης.

II. ΟΡΙΣΜΟΙ

5. Για τους σκοπούς της παρούσας σύστασης:

- α) ως «οφειλέτης» νοείται οποιοδήποτε φυσικό ή νομικό πρόσωπο που αντιμετωπίζει οικονομικές δυσχέρειες, όταν υπάρχει πιθανότητα αφερεγγυότητας·
β) ως «αναδιάρθρωση» νοείται η μεταβολή της σύνθεσης, της κατάστασης ή της δομής των στοιχείων ενεργητικού και παθητικού των οφειλετών, ή ενός συνδυασμού αυτών των στοιχείων, με στόχο να καταστεί δυνατή η συνέχιση, εξ ολοκλήρου ή εν μέρει, της δραστηριότητας των οφειλετών·
γ) ως «αναστολή ατομικών πράξεων επιβολής» νοείται η κατ' εντολή δικαστηρίου αναστολή του δικαιώματος ενός πιστωτή να επιδιώξει την ικανοποίηση απαίτησης έναντι οφειλέτη·
δ) ο όρος «δικαστήρια» περιλαμβάνει οποιοδήποτε άλλο όργανο με αρμοδιότητα σε θέματα που αφορούν τις προληπτικές διαδικασίες, στο οποίο τα κράτη μέλη έχουν αναθέσει τον ρόλο δικαστηρίου και του οποίου οι αποφάσεις υπόκεινται σε έφεση ή επανεξέταση από δικαστική αρχή.

III. ΠΛΑΙΣΙΟ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗΣ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗΣ

A. Διαθεσιμότητα ενός πλαισίου προληπτικής αναδιάρθρωσης

6. Οι οφειλέτες θα πρέπει να έχουν πρόσβαση σε ένα πλαίσιο που τους παρέχει τη δυνατότητα να αναδιάρθρουν την επιχείρησή τους με στόχο την αποτροπή της αφερεγγυότητας. Το εν λόγω πλαίσιο θα πρέπει να περιλαμβάνει τα ακόλουθα στοιχεία:

- α) ο οφειλέτης θα πρέπει να μπορεί να προβεί σε αναδιάρθρωση σε πρώιμο στάδιο, μόλις καταστεί εμφανής η πιθανότητα αφερεγγυότητας·
β) ο οφειλέτης θα πρέπει να διατηρεί τον έλεγχο της καθημερινής λειτουργίας της επιχείρησής του·
γ) ο οφειλέτης θα πρέπει να μπορεί να ζητήσει προσωρινή αναστολή των ατομικών πράξεων επιβολής·
δ) ένα σχέδιο αναδιάρθρωσης εγκεκριμένο από την πλειοψηφία που ορίζει το εθνικό δικαίο θα πρέπει να είναι δεσμευτικό για όλους τους πιστωτές, υπό την προϋπόθεση ότι έχει επικυρωθεί από δικαστήριο·

ΕΞΕΛΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΣΥΣΤΑΣΗ:

I. ΣΤΟΧΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ

1. Στόχος της παρούσας σύστασης είναι να ενθαρρύνει τα κράτη μέλη να θεσπίσουν ένα πλαίσιο που θα καθιστά δυνατή την αποτελεσματική αναδιάρθρωση των βιώσιμων επιχειρήσεων με οικονομικές δυσχέρειες και θα παρέχει στους έντιμους επιχειρηματίες μια δεύτερη ευκαιρία, προωθώντας κατά τον τρόπο αυτό την επιχειρηματικότητα, τις επενδύσεις και την απασχόληση και συμβάλλοντας στη μείωση των εμποδίων στην ομαλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς.
2. Μέσω της μείωσης των εμποδίων αυτών, η σύσταση αποσκοπεί συγκεκριμένα:
- α) στη μείωση του κόστους αξιολόγησης των κινδύνων επένδυσης σε άλλο κράτος μέλος,
- β) στην αύξηση των ποσοστών ανάκτησης για τους πιστωτές, και

ε) η νέα χρηματοδότηση που είναι απαραίτητη για την εφαρμογή ενός σχεδίου αναδιάρθρωσης δεν θα πρέπει να κηρύσσεται άκυρη, ακυρώσιμη ή μη εκτελεστή ως δικαιοπραξία επιζήμια για το γενικό σύνολο των πιστωτών.

7. Η διαδικασία αναδιάρθρωσης δεν θα πρέπει να είναι χρονοβόρα και δαπανηρή και θα πρέπει να είναι ευέλικτη, ούτως ώστε να είναι δυνατή η λήψη περισσότερων μέτρων εξωδικαστικά. Η ανάμειξη του δικαστηρίου θα πρέπει να περιορίζεται στον βαθμό που είναι απαραίτητη και αναλογική για τη διασφάλιση των δικαιωμάτων των πιστωτών και των άλλων ενδιαφερόμενων μερών που επηρεάζονται από το σχέδιο αναδιάρθρωσης.

Β. Διευκόλυνση των διαπραγματεύσεων για σχέδια αναδιάρθρωσης

Διορισμός μεσολαβητή ή επόπτη

8. Οι οφειλότες θα πρέπει να μπορούν να εντάσσονται σε διαδικασία αναδιάρθρωσης της επιχείρησής τους χωρίς να είναι αναγκαία η επίσημη κίνηση δικαστικών διαδικασιών.

9. Ο διορισμός μεσολαβητή ή επόπτη από το δικαστήριο δεν θα πρέπει να είναι υποχρεωτικός αλλά να γίνεται κατά περίπτωση, όταν το δικαστήριο τον κρίνει απαραίτητο:

α) στην περίπτωση του μεσολαβητή, για την παροχή συνδρομής στον οφειλέτη και στους πιστωτές με σκοπό την επιτυχή διεξαγωγή των διαπραγματεύσεων για το σχέδιο αναδιάρθρωσης·

β) στην περίπτωση του επόπτη, για την εποπτεία των ενεργειών του οφειλέτη και των πιστωτών και για τη λήψη των μέτρων που απαιτούνται για τη διασφάλιση των νόμιμων συμφερόντων ενός ή περισσότερων πιστωτών ή άλλου ενδιαφερόμενου μέρους.

Αναστολή ατομικών πράξεων επιβολής και διακοπή διαδικασιών αφερεγγυότητας

10. Οι οφειλότες θα πρέπει να έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν από το δικαστήριο χορήγηση προσωρινής αναστολής των ατομικών πράξεων επιβολής (εφεξής «αναστολή») που έχουν αιτηθεί πιστωτές, συμπεριλαμβανομένων των διασφαλισμένων και των προνομιούχων πιστωτών, οι οποίοι ενδέχεται, σε διαφορετική περίπτωση, να υπονομεύσουν τις προοπτικές ενός σχεδίου αναδιάρθρωσης. Η αναστολή δεν θα πρέπει να επηρεάζει την εκτέλεση τρεχουσών συμβάσεων.

11. Στα κράτη μέλη όπου η χορήγηση αναστολής υπόκειται σε ορισμένες προϋποθέσεις, θα πρέπει να είναι δυνατή η χορήγηση αναστολής στους οφειλότες σε κάθε περίπτωση όπου:

α) οι πιστωτές οι οποίοι αντιπροσωπεύουν σημαντικό ποσοστό των απαιτήσεων που είναι πιθανό να διγούν από το σχέδιο αναδιάρθρωσης υποστηρίζουν τις διαπραγματεύσεις για την έγκριση του σχεδίου αναδιάρθρωσης· και

β) το σχέδιο αναδιάρθρωσης έχει εύλογες προοπτικές να εφαρμοστεί και να αποτρέψει την αφερεγγυότητα του οφειλέτη.

12. Όπου προβλέπεται από τις νομοθεσίες των κρατών μελών, η υποχρέωση του οφειλέτη να υποβάλλει δήλωση αφερεγγυότητας, καθώς και οι αιτήσεις από τους πιστωτές για κίνηση διαδικασιών αφερεγγυότητας σε βάρος του οφειλέτη που υποβάλλονται μετά τη χορήγηση της αναστολής θα πρέπει επίσης να αναστέλλονται κατά τη διάρκεια ισχύος της αναστολής.

13. Η διάρκεια της αναστολής θα πρέπει να επιτυγχάνει δίκαιη ισορροπία μεταξύ των συμφερόντων του οφειλέτη και των πιστωτών, και ειδικότερα των διασφαλισμένων πιστωτών. Η διάρκεια της αναστολής θα πρέπει, συνεπώς, να καθορίζεται με βάση την πολυπλοκότητα της προβλεπόμενης αναδιάρθρωσης, και δεν θα πρέπει να υπερβαίνει τους τέσσερις μήνες. Τα κράτη μέλη δύνανται να προβλέπουν τη δυνατότητα ανανέωσης αυτής της περιόδου, εφόσον προσκομιστούν στοιχεία που να αποδεικνύουν ότι σημειώνεται πρόοδος στις διαπραγματεύσεις για το σχέδιο αναδιάρθρωσης. Η συνολική διάρκεια της αναστολής δεν θα πρέπει να υπερβαίνει τους 12 μήνες.

14. Όταν δεν είναι πλέον αναγκαία για τη διευκόλυνση της έγκρισης ενός σχεδίου αναδιάρθρωσης, η αναστολή θα πρέπει να αίρεται.

Γ. Σχέδια αναδιάρθρωσης

Περιεχόμενο των σχεδίων αναδιάρθρωσης

15. Τα κράτη μέλη πρέπει να διασφαλίζουν ότι τα δικαστήρια θα μπορούν να επικυρώνουν τα σχέδια με ταχύτητα και καταρχήν με γραπτή διαδικασία. Θα πρέπει να θεσπίσουν σαφείς και συγκεκριμένες διατάξεις για το περιεχόμενο των σχεδίων αναδιάρθρωσης. Τα σχέδια αναδιάρθρωσης θα πρέπει τουλάχιστον να περιέχουν λεπτομερή περιγραφή των ακόλουθων στοιχείων:

α) σαφή και πλήρη στοιχεία ταυτότητας των πιστωτών που θα διγούν από το σχέδιο·

β) τις συνέπειες της προτεινόμενης αναδιάρθρωσης σε μεμονωμένα χρέη ή σε κατηγορίες χρεών·

γ) τη θέση που λαμβάνουν οι διγόμενοι πιστωτές ως προς το σχέδιο αναδιάρθρωσης·

δ) όπου απαιτείται, τους όρους της νέας χρηματοδότησης· και

ε) τις δυνατότητες του σχεδίου να αποτρέψει την αφερεγγυότητα του οφειλέτη και να εξασφαλίσει τη βιωσιμότητα της επιχείρησής.

Έγκριση σχεδίων αναδιάρθρωσης από τους πιστωτές

16. Για να αυξηθούν οι προοπτικές αναδιάρθρωσης και, συνεπώς, ο αριθμός των βιώσιμων επιχειρήσεων που διασώζονται, θα πρέπει να είναι εφικτή η έγκριση σχεδίου αναδιάρθρωσης από τους διγόμενους πιστωτές, συμπεριλαμβανομένων των διασφαλισμένων και των μη διασφαλισμένων πιστωτών.

17. Οι πιστωτές με διαφορετικά συμφέροντα θα πρέπει να αντιμετωπίζονται ως χωριστές κατηγορίες οι οποίες αντικατοπτρίζουν τα συμφέροντα αυτά. Πρέπει να υπάρχουν, τουλάχιστον, χωριστές κατηγορίες για τους διασφαλισμένους και τους μη διασφαλισμένους πιστωτές.

18. Ένα σχέδιο αναδιάρθρωσης θα πρέπει να εγκρίνεται από την πλειοψηφία με βάση το ποσό των απαιτήσεων των πιστωτών σε κάθε κατηγορία, όπως ορίζεται από το εθνικό δίκαιο. Όπου υπάρχουν περισσότερες από δύο κατηγορίες πιστωτών, τα κράτη μέλη θα πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να διατηρούν ή να εισάγουν διατάξεις που θα εξουσιοδοτούν τα δικαστήρια να επικυρώνουν σχέδια αναδιάρθρωσης τα οποία υποστηρίζονται από την πλειοψηφία των εν λόγω κατηγοριών πιστωτών, λαμβάνοντας ιδίως υπόψη τη βαρύτητα των απαιτήσεων των αντίστοιχων κατηγοριών πιστωτών.
19. Οι πιστωτές θα πρέπει να τυγχάνουν ισότιμης αντιμετώπισης ανεξαρτήτως του κράτους μέλους στο οποίο βρίσκονται. Ως εκ τούτου, στις περιπτώσεις όπου οι νόμοι των κρατών μελών απαιτούν επίσημη διαδικασία ψηφοφορίας, οι πιστωτές θα πρέπει να έχουν καταρχήν τη δυνατότητα να ψηφίζουν με μέσα εξ αποστάσεως επικοινωνίας, όπως με συστημένη επιστολή ή μέσω ασφαλών ηλεκτρονικών τεχνολογιών.
20. Για να καταστεί αποτελεσματικότερη η έγκριση των σχεδίων αναδιάρθρωσης, τα κράτη μέλη θα πρέπει επίσης να εξασφαλίσουν τη δυνατότητα έγκρισης των σχεδίων αναδιάρθρωσης μόνο από ορισμένους πιστωτές ή ορισμένα είδη ή κατηγορίες πιστωτών, υπό την προϋπόθεση ότι δεν θίγονται οι υπόλοιποι πιστωτές.

Δικαστική επικύρωση του σχεδίου αναδιάρθρωσης

21. Για να εξασφαλιστεί ότι τα δικαιώματα των πιστωτών δεν θίγονται αδικαιολόγητα από ένα σχέδιο αναδιάρθρωσης, και προς όφελος της ασφάλειας δικαίου, τα σχέδια αναδιάρθρωσης που θίγουν τα συμφέροντα των διαφωνούντων πιστωτών ή προβλέπουν νέα χρηματοδότηση πρέπει να επικυρώνονται από δικαστήριο ώστε να καταστούν δεσμευτικά.
22. Οι όροι σύμφωνα με τους οποίους μπορεί ένα σχέδιο αναδιάρθρωσης να επικυρωθεί από δικαστήριο θα πρέπει να προσδιορίζονται σαφώς στη νομοθεσία των κρατών μελών και θα πρέπει να περιλαμβάνουν τουλάχιστον τα εξής:
- α) το σχέδιο αναδιάρθρωσης έχει εγκριθεί υπό όρους που διασφαλίζουν την προστασία των νόμιμων συμφερόντων των πιστωτών·
 - β) το σχέδιο αναδιάρθρωσης έχει κοινοποιηθεί σε όλους τους πιστωτές που ενδέχεται να θιγούν από αυτό·
 - γ) το σχέδιο αναδιάρθρωσης δεν μειώνει τα δικαιώματα των διαφωνούντων πιστωτών σε ποσό μικρότερο αυτού που εύλογα θα ανέμεναν να λάβουν εάν δεν πραγματοποιούνταν αναδιάρθρωση και εάν η επιχείρηση του οφειλέτη ρευστοποιούνταν ή πωλούνταν εν λειτουργία, ανάλογα με την περίπτωση·
 - δ) οποιαδήποτε νέα χρηματοδότηση προβλέπεται από το σχέδιο αναδιάρθρωσης είναι απαραίτητη για την εφαρμογή του σχεδίου και δεν βλάπτει με άδικο τρόπο τα συμφέροντα των διαφωνούντων πιστωτών.
23. Τα κράτη μέλη πρέπει να διασφαλίζουν ότι τα δικαστήρια θα μπορούν να απορρίπτουν σχέδια αναδιάρθρωσης που δεν έχουν εμφανώς καμία προοπτική να αποτρέψουν την αφερεγγυότητα

του οφειλέτη και να εξασφαλίσουν τη βιωσιμότητα της επιχείρησης, για παράδειγμα διότι δεν προβλέπεται η νέα χρηματοδότηση που είναι απαραίτητη για τη συνέχιση της δραστηριότητάς του.

Δικαιώματα των πιστωτών

24. Όλοι οι πιστωτές που είναι πιθανό να επηρεαστούν από το σχέδιο αναδιάρθρωσης θα πρέπει να ενημερώνονται για το περιεχόμενο του σχεδίου και να έχουν το δικαίωμα διατύπωσης ενστάσεων και άσκησης προσφυγής κατά του σχεδίου αναδιάρθρωσης. Ωστόσο, λαμβάνοντας υπόψη το συμφέρον των πιστωτών που υποστηρίζουν το σχέδιο, η προσφυγή δεν θα πρέπει καταρχήν να αναστέλλει την εφαρμογή του σχεδίου αναδιάρθρωσης.

Συνέπειες του σχεδίου αναδιάρθρωσης

25. Τα σχέδια αναδιάρθρωσης που εγκρίνονται ομόφωνα από τους θιγόμενους πιστωτές πρέπει να είναι δεσμευτικά για όλους τους εν λόγω θιγόμενους πιστωτές.
26. Τα σχέδια αναδιάρθρωσης που επικυρώνονται από δικαστήριο πρέπει να είναι δεσμευτικά για κάθε πιστωτή που θίγεται και αναγνωρίζεται στο σχέδιο.

Δ. Προστασία της νέας χρηματοδότησης

27. Η νέα χρηματοδότηση, συμπεριλαμβανομένων των νέων δανείων, της πώλησης ορισμένων περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη και των ανταλλαγών χρέους – μετοχικού κεφαλαίου, η οποία συμφωνείται στο σχέδιο αναδιάρθρωσης και επικυρώνεται από δικαστήριο, δεν θα πρέπει να κηρύσσεται άκυρη, ακυρώσιμη ή μη εκτελεστή ως δικαιοπραξία επιζήμια για το γενικό σύνολο των πιστωτών.
28. Οι πάροχοι νέας χρηματοδότησης στο πλαίσιο σχεδίου αναδιάρθρωσης το οποίο έχει επικυρωθεί από δικαστήριο θα πρέπει να απαλλάσσονται από αστικές και ποινικές ευθύνες που σχετίζονται με τη διαδικασία αναδιάρθρωσης.
29. Θα πρέπει να προβλεφθούν εξαιρέσεις από τους κανόνες προστασίας της νέας χρηματοδότησης, στις περιπτώσεις όπου αποδεικνύεται εκ των υστέρων απάτη που σχετίζεται με τη νέα χρηματοδότηση.

IV. ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΕΣ

Περίοδοι απαλλαγής

30. Οι αρνητικές επιπτώσεις της πτώχευσης στους επιχειρηματίες θα πρέπει να περιορίζονται ώστε να τους παρέχεται μια δεύτερη ευκαιρία. Οι επιχειρηματίες θα πρέπει να απαλλάσσονται πλήρως από τα χρέη τους που οδήγησαν σε πτώχευση, έπειτα από το αργότερο τρία έτη, με αφετηρία:
- α) στην περίπτωση διαδικασίας που ολοκληρώνεται με τη ρευστοποίηση των περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη, την ημερομηνία κατά την οποία το δικαστήριο αποφάνθηκε επί της αίτησης για κίνηση διαδικασιών πτώχευσης·
 - β) στην περίπτωση διαδικασίας που περιλαμβάνει σχέδιο αποπληρωμής, την ημερομηνία κατά την οποία άρχισε να εφαρμόζεται το σχέδιο αποπληρωμής.
31. Μετά τη λήξη της περιόδου απαλλαγής, οι επιχειρηματίες θα πρέπει να απαλλάσσονται από τα χρέη τους, χωρίς να απαιτείται καταρχήν η εκ νέου προσφυγή τους σε δικαστήριο.

32. Είναι πιθανό να μην ενδείκνυται σε όλες τις περιπτώσεις η πλήρης απαλλαγή έπειτα από σύντομο χρονικό διάστημα. Τα κράτη μέλη θα πρέπει, επομένως, να μπορούν να διατηρούν ή να εισάγουν αυστηρότερες διατάξεις οι οποίες είναι απαραίτητες για:
- α) να αποθαρρύνουν τους επιχειρηματίες που ενήργησαν ανέντιμα ή κακή τη πίστη, είτε πριν είτε έπειτα από την έναρξη των διαδικασιών πτώχευσης·
 - β) να αποθαρρύνουν τους επιχειρηματίες που δεν τηρούν το σχέδιο αποπληρωμής ή οποιαδήποτε άλλη νομική υποχρέωση που αποσκοπεί στη διασφάλιση των συμφερόντων των πιστωτών· ή
 - γ) να διασφαλιστεί ο βιοπορισμός του επιχειρηματία και της οικογένειάς του, επιτρέποντας στον επιχειρηματία να διατηρήσει ορισμένα περιουσιακά στοιχεία.
33. Τα κράτη μέλη δύνανται να εξαιρέσουν συγκεκριμένες κατηγορίες χρεών, όπως τα χρέη που προκύπτουν από αδικοπρακτική ευθύνη, από τον κανόνα της πλήρους απαλλαγής.

V. ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΚΑΙ ΥΠΟΒΟΛΗ ΕΚΘΕΣΕΩΝ

34. Τα κράτη μέλη καλούνται να εφαρμόσουν τις αρχές που ορίζονται στην παρούσα σύσταση έως τις 14 Μαρτίου 2015.
35. Τα κράτη μέλη καλούνται να συγκεντρώσουν αξιόπιστα στατιστικά στοιχεία σε ετήσια βάση όσον αφορά τον αριθμό των

διαδικασιών προληπτικής αναδιάρθρωσης που κινήθηκαν, τη διάρκεια των διαδικασιών, καθώς και πληροφορίες για τον αριθμό των οφειλετών που εμπλέκονται και για την έκβαση των διαδικασιών που κινήθηκαν. Τα κράτη μέλη καλούνται να διαβιβάσουν αυτές τις πληροφορίες στην Επιτροπή σε ετήσια βάση και για πρώτη φορά έως τις 14 Μαρτίου 2015.

36. Η Επιτροπή θα αξιολογήσει την εφαρμογή της παρούσας σύστασης στα κράτη μέλη έως τις 14 Σεπτεμβρίου 2015. Σε αυτό το πλαίσιο, η Επιτροπή θα αξιολογήσει τον αντίκτυπό της στη διάσωση εταιρειών με οικονομικές δυσχέρειες και στην παροχή μιας δεύτερης ευκαιρίας στους έντιμους επιχειρηματίες, την αλληλεπίδρασή της με άλλες διαδικασίες αφερεγγυότητας σε άλλους τομείς, όπως με τις περιόδους απαλλαγής για φυσικά πρόσωπα που δεν ασκούν εμπορική, επιχειρηματική, βιοτεχνική ή επαγγελματική δραστηριότητα, τον αντίκτυπό της στη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς και στις μικρομεσαίες επιχειρήσεις και στην ανταγωνιστικότητα της οικονομίας της Ένωσης. Η Επιτροπή θα αξιολογήσει επίσης κατά πόσον ενδείκνυται η υποβολή προτάσεων για πρόσθετα μέτρα προκειμένου να παγιωθεί και να ενισχυθεί η προσέγγιση που υιοθετείται με την παρούσα σύσταση.

Βρυξέλλες, 12 Μαρτίου 2014.

Για την Επιτροπή
Viviane REDING
Αντιπρόεδρος